

Titlu original (eng.): Eclipse of the heart

PAULA FIRTH

Inima bine păzită

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHNEA COLUMBEANU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

FIRTH, PAULA

Inima bine păzită / Paula Firth

Traducător: Mihnea Columbeanu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-279-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC”

*vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"*

1054	Catherine Mulvany	-Acvamarin
1055	Deborah Smith	-Dragoste fără speranță
1056	Mary James	-O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	-Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	-Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	-Nopti uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învăț să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeita soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată

Capitolul 1

Pe cerul senin al toamnei australe, uriașul avion cu reacție plutea peste Alpii Noii Zeelande, ale căror zăpezi veșnice străluceau ca un far chemând cel puțin o anumită pasageră.

Alannah Finderne se întoarse spre fermecătoarea văduvă de lângă ea, spunându-i emoționată:

– Unul dintre piscurile acelea este Vârful Cook, probabil, cel mai înalt munte din Noua Zeelandă, dar nu vă pot spune care anume e! Toată viața i-am văzut la orizont, însă de-aici arată cu totul altfel!

– Sunt minunați, răspunse încet doamna Hamel. Ei, ai ajuns acasă, iubito. Te-așteaptă la aeroport mama și sora ta?

– Așa sper. Trina e încă la școală, desigur – ba nu... nu, nu mai este. A terminat la sfârșitul anului trecut. Acum e la universitate, face un an de pregătire, iar la anul va începe medicina.

Doamna Hamel zâmbi, privind cu simpatie trăsăturile neregulate ale fetei care îi intuise nervozitatea și își învinsese rezervele pe care le avea de a lega conversații cu necunoscuții.

– Pari atât de convinsă, spuse ea. În State cursurile se desfășoară altfel.

– A, Trina e foarte inteligentă, spuse Alannah pe un ton firesc, fără urmă de invidie. Nu va avea nicio problemă. Are o reală vocație. Dintotdeauna am știut că va studia medicina.

– Serios?

Din cine știe ce motiv, obrajii palizi, cu luciu mat, ai lui Alannah se înroșiră.

– O, și eu vreau să mă înscriu la Universitate, spuse ea, preocupată. Mă pasionează computerele.

– Probabil că părinții dumitale sunt mândri că au două fete atât de deștepte. Alte rude mai aveți?

Ochii albaștri ai lui Alannah priviră un moment, gânditori, mâinile nervoase ale femeii mai vârstnice de alături.

– Nu, spuse ea după câteva clipe. Suntem numai Trina, mama și cu mine. Tata a murit acum șase luni.

Mișcarea mâinilor încetă.

– Îmi pare rău, spuse cu compasiune doamna Hamel. Ai fost... Parcă spuneai că ești plecată de un an...?

– Da. Am făcut ultimul an de liceu la o școală din Elveția, răspunse Alannah zâmbind jenată. Mămica era atât de hotărâtă, încât am acceptat. Oricum, eram mai avansată cu un an, așa că n-am pierdut nimic. Tăticu' a murit în timp ce eram acolo.

– Sărăcuța de tine! murmură înduioșată doamna Hamel, uitând de orice neliniște. Atât de departe de casă...

– Da, răspunse repede Alannah, căci amintirea încă o mai dureau. Desigur, am vrut să vin acasă, dar Rose – mama mea – m-a convins că ar fi fost absurd să mă întorc. Iar sora lui tăticu' a venit de la Londra și a stat cu mine două săptămâni. S-au purtat foarte frumos cu mine, la St. Antoine's.

– Vorbești despre mătușa la care ai locuit la Londra?

Alannah întoarse privirea spre mozaicul câmpiilor din Canterbury care se întindeau dedesubt, în nuanțe brune și aurii. Inima începu să-i bată mai repede.

– Da... mătușa Ria. E o scumpă și îi datorez două luni de vis dar o, cât mă bucur că mă întorc acasă! Mi-a fost atât de dor!

Emoția făcea ca vocea ei limpede și tinerească să sune straniu de matură. Cam încurcată, Alannah întoarse capul astfel încât nu i se mai văzu decât profilul, obrazul îmbujorat fiindu-i ascuns de o cascadă de păr roșcat-închis, des și ondulat. Ca mătasea, cum

– Sper și eu!

Sub privirea pătrunzătoare a mamei sale, Alannah se simțea ca o insectă străpunsă cu un ac, dar educația primită la St. Antoine își făcea efectul. Nu se foi, nici nu se arătă jenată.

– Anul petrecut în străinătate ar fi fost o pierdere de timp dacă nu mă întorceam lustruită ca... ca o masă de sufragerie!

– Mă rog, ai fost cea mai nelustruită elevă pe care am avut nenorocul s-o suport, oftă Rose, amintindu-și de vechea Alannah, acum dispărută pentru totdeauna, slavă Domnului; apoi se înveseli din nou. Mă bucur să văd că ai scăpat și de expresia aia posomorâtă care parcă spunea "nu mă atingeți". Era așa de tulburătoare, parcă mi te-ar fi schimbat cineva la naștere!

Alannah strâmbă din nas spre mama ei, împingându-și de pe frunte o șuviță de păr.

– Lasă, Rose, că ți-ai scos destul pârleala cu Trina!

– Mai scutește-mă, Allie! se burzului sora ei, cu o voce groasă.

Mai serioasă, mama lor spuse:

– Iubito, trebuie să lași nasul mai jos. N-ai niciun motiv s-o invidiezi pe...

– N-o invidiez pe Trina! zâmbi Alannah, deși ochii îi rămăseseră complet serioși. Niciodată n-am invidiat-o, crede-mă! Cum aș fi putut? E o scumpă. Da,

Trina, așa ești, nu mai face mutra asta dezgustată! Știu prea bine că sunt încăpățânată și irascibilă și că nu uit prea ușor vechile răci, dar cum aș putea-o învinui pe Trina că e mai dulce și mai drăguță decât mine? Încheie ea, zâmbindu-i surorii sale, care devenise ciudat de tăcută. În fond, pe tine te moștenește, mamă.

Încântată de compliment, mai ales când era exprimat cu atâta afecțiune și sinceritate, Rose Finderne căută totuși să schimbe subiectul:

– Mai bine spune-mi, ce rochie nouă ai de gând să porți la petrecere?

– La petrecere...?

– Iubito, vine ziua ta! Sau ai uitat că ai aproape nouăsprezece ani?

Alannah clătină din cap.

– Nu, cum să uit, dar putem să...?

Se întrerupse, dându-și seama că șoferul auzea tot ce spuneau.

– În fine, e extraordinar, conchise ea convețional, cu un accent oxfordian exagerat, care o făcu pe Trina să chicotească din nou.

Dar, imediat ce intrară în eleganta casă albă din Cashmere Hills, Alannah întrebă fără să mai stea pe gânduri:

– Ne putem permite să dăm o petrecere? Credeam că după ce tatăl... după ce tata a murit, s-ar putea să fim cam strâmtorate...

Rose își turnă o a doua ceașcă de ceai, cu ușoara ei strâmbătură care însoțea întotdeauna discuțiile despre bani. Răspunse pe tonul cel mai nepăsător:

– Nu-ți face griji, iubito. Îți dau cuvântul meu că toate sunt sub control.

– Ești sigură? Întrebă Alannah, încruntându-se.

– Categoric! replică Rose, cu neașteptată convingere. Nimic nu te împiedică să te distrezi de minune. Toată lumea știe că te-ai întors și deja ai fost invitată la atâtea petreceri că le-am și pierdut șirul.

– Ca să nu mai vorbim de David, interveni Trina, pe un ton cam sec, întorcând capul spre fereastră, prin care se zărea frontonul casei din vecini, unde locuia David.

Rose păru tulburată, dar se însenină aproape imediat, atentă să nu facă riduri.

– Nu-i băga lui Alannah în cap cine știe ce idei, o dojeni ea. Aia a fost doar o idilă copilărească, fermecătoare dar fără nicio bază. David e un scump, însă acum Alannah va descoperi, probabil, că au foarte puține în comun.

În seara aceea, însă, când s-au reîntâlnit, n-a fost deloc așa. Nu se îndepărtaseră deloc unul de altul, așa cum se temuse în taină Alannah. În schimb, se repezi în brațele lui, iar capul cu păr blond al lui David se aplecă spre gura ei și schimbară primul lor sărut de îndrăgostiți

adulți, după îmbrățișarea disperată de la despărțire, în urmă cu un an.

– Iubito, îi șopti David, cu glasul îngroșat de emoție. Iubita mea Alannah, ce dor mi-a fost de tine!

Alannah își frecă fața în adâncitura caldă a gâtului lui.

– Mă bucur atât de mult că m-am întors, spuse ea, cu vocea crispată de emoție. A fost ca un purgatoriu.

– Într-adevăr.

Nu mai era nimic altceva de spus.

Pe parcursul copilăriei petrecute împreună, David fiind doar cu trei ani mai mare decât ea, între ei existase întotdeauna o afinitate clară, până când, la șaisprezece ani, Alannah își dăduse seama că prietenia și afecțiunea se transformaseră în altceva. Gândul la camaraderia pierdută o chinuise câteva luni, până când David o sărutase pentru prima oară – blând, parcă temându-se să n-o sperie, dar răspunsul ei candid și generos îl luase prin surprindere, făcându-l să devină mai închis în sine, mai serios, mai matur, în timp ce-i explicase că era mai bine pentru amândoi să nu se lase ademeniți într-o relație prea strânsă.

Amândoi erau foarte ocupați, el la universitate, ea încă la liceu, așa că nu le fusese prea greu să rămână doar prieteni. Până când decizia lui Rose de a o trimite pe Alannah în Elveția îi împinsese din nou unul în

brațele celuilalt, iar atunci numai voința lui David împiedicase tocmai lucrul de care se temuse Rose în primul rând.

Așa că urmasse o perioadă de încercare, un an de despărțire, iar acum cu siguranță, până și Rose putea să vadă că erau sortiți unul altuia.

Deși în zilele următoare Rose nu protestă în niciun fel, atitudinea ei o neliniștea profund pe Alannah. Evita să-i răspundă ce obiecții avea față de relația lor; în cele din urmă, Alannah se mulțumi să pună totul pe seama neîncrederii lui Rose în căsătoriile prea timpurii. Putea cita destule cupluri care se despărțiseră numai fiindcă partenerii fuseseră prea tineri pentru o asemenea responsabilitate.

Așa că Alannah, care nu avea intenția să se mărite încă un an cel puțin, până când David își lua doctoratul, renunță pe moment la orice încercare de a o îndupleca pe Rose și se dăruie plăcerii de a-l redescoperi pe David, printre petreceri, formalitățile înscrierii la universitate și alte activități.

Chiar înainte de sosirea primului invitat la ziua ei, Alannah apărură pe splendida scară interioară, coborând grațios, cu fața luminată de o fericire nerăbdătoare.

– Iubito, arăți superb, o felicită cu drag Rose. Ce n-aș da să fie aici și tata ca să te vadă!

Mama și fiica își atinseră mâinile, cu aceeași expresie gânditoare. Deși prima perioadă dureroasă trecuse, familia continua să simtă acut lipsa lui Holt Finderne.

– Poate că mă vede, spuse încet Alannah și porni prin holul spațios, zveltă și imaterială, făcând piruete elegante în rochia vaporosă de șifon roz pe care numai iscusința lui Rose o făcuse să nu contrasteze neplăcut cu roșeața vie a pletelor. Și mă va vedea tot timpul, și când voi merge la universitate și voi ajunge expertă în computere.

– Și, în cele din urmă, când vei deveni doamna David Opie, adăugă sec vocea surorii sale, de pe scară.

Nu era cel mai oportun moment pentru a aborda acest subiect. Pielea fină și palidă a lui Alannah se înroși ca focul.

– Rămâne de văzut, răspunse ea diplomatic.

– Iubito, sunteți mult prea tineri – amândoi! Acum câteva zile vorbeam cu Renee Opie, care-mi spunea ce planuri mari de viitor își face David, se grăbi Rose să intervină. Dacă te gândeai să te măriți cu un bărbat mai în vârstă ar fi fost altceva. Maturitatea e atât de importantă într-o căsnicie! Oricât de drag mi-e David, trebuie să recunoaștem că e încă aproape un copil. Voi, tinerii, aveți atâtea posibilități, atât de multe căi vă sunt deschise, și totuși mulți dintre voi vă legați de mâini și